

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA

Eikö jo riittäisi Jumala! la 30.6.2012 klo 9.15

Reijo Arkkila

Aloitan tämän raamattutunnin kohdalla Psalmien kirjasta 44: 24-25:

Herää Herra! Miksi nukut? Nouse älä iäksi hylkää! Miksi olet ääntänyt pois katseesi, unohtanut hätämme ja ahdistuksemme?

1. Miksi?

Olin huhtikuussa Lusakassa Sambian pääkaupungissa opettamassa pienessä Lusakan raamattukoulussa. Olin saanut tiedon tämän raamattutunnin aiheesta. Minulla ei ollut käytössäni hakusanakirjoja tai Raamatun tekstiä tietokoneella. Siksi otin yhteyden kännykällä Olli Koskenniemeen ja kysyin, mistä kohdasta nämä sanat, Eikö jo riittäisi Herra, oikein löytyvät Raamatussa. Vastauksen sain Ollilta nopeasti. Ei sitä sanontaa sellaisenaan löydy Raamatun lehdiltä, mutta se on monen nykyihmisen kysymys.

Lähden nyt liikkeelle vähän toisenlaisesta kysymyksestä, joka löytyy kyllä Raamatusta. Sitten palaan otsikkokysymykseen. Psalmikirjoittaja kysyy ahdistuneena Miksi nukut Herra?

Oletko pannut merkille, miten usein juuri näin viime vuosina on kysytty. Kun on ollut luonnonmullistuksia, tsunami tapaninpäivänä 2004 Kaakkois-Aasiassa ja sitten vielä hurjempi runsas vuosi sitten Japanin rannikolla. Tai on ollut maanjäristyksiä, kaivosonnettomuuksia. Entä kouluammunnat tai vuoden takainen joukkomurha Oslossa, jonka oikeudenkäyntiä olemme voineet seurata.

Miksi näin on tapahtunut? Miksi, miksi? Luin uutista Suomesta huhtikuussa Lusakassa internetissä. Helsingissä ampumavälikohtaus oli kutsunut väkeä koolle muistohartauteen tuomiokirkkoon. Minut pysäytti pastorin puheessa sanat: Tässä voimme vain hiljaa kysellä miksi? Ei muuta kuin tämä suuri MIKSi?

Näin varmasti paljossa onkin? Meidän selitysyrityksenemme saavat jäädä. Ne usein vain lisäävät tuskaa ja ahdistusta. Emme tiedä syitä, miksi onnettomuus tapahtui. Emmekä tiedä sen tarkoitusta.

2. Kutsu parannukseen

Nyt kuitenkin rohkenen esittää yhden vastauksen Miksi-kysymyksiin. Jeesus rakas vapahtajamme on sen antanut. Se vastaus löytyy Luukkaan evankeliumin 13 luvusta. Siinä kerrotaan ihmisistä, jotka tulivat Jeesuksen luo. He kertoivat järkyttävästä tapahtumasta. Heikki Koskenniemi sanoo selityksessään, että se oli mahdollisesti juuri tuolloin tuore uutinen ja siksi ihmisten mielissä. Juudean maaherra Pontius Pilatus – hänethän tunnemme hiljaisen viikon tapahtumista- oli surmauttanut uhraamaan tulleita galiealaisia

niin, että heidän verensä oli sekoittunut uhrieläinten vereen. Mitä sanot tästä, he tuntuvat nyt kysyvän Jeesukselta. Niin mitä Jeesus sanoo tähän: Luuletteko, että he olivat suurempia syntisiä kuin kaikki muut galilealaiset. Eivät suinkaan. samoin kaikki te olette tuhon omat, jos ette tee parannusta.

Sitten Jeesus jatkaa toisella esimerkillä. Kaksitoista ihmistä oli saanut surmansa, kun Siiloan torni sortui heidän päälleen. Jälleen Jeesus kysyy: Luuletteko että he olivat syllistyneet johonkin pahempaan kuin muut jerusalemlaiset. Eivät suinkaan, yhtä lailla te kaikki olette tuhon omia, jos ette tee parannusta (Lk 13:1-5)

Onnettomuuksilla ja vääryyksillä on siis olemassa yksi syy tai tarkoitus, joka koskee meitä kaikkia. Näin opettaa Jeesus. Ne kutsuvat meitä parannukseen, kääntymään kuten uusi kirkkoraamattumme asian ilmaisee.

Olemmeko ystävät tajunneet tämän perustavan asian kuullessamme viestejä aikamme onnettomuuksista lähellä tai kaukana. Maanjäristys, laivan uppoaminen, tsunami, koulusurma, perheväkivalta, tapaturma tiellä. Kaikella tällä on tämä viesti: Tehkäämme parannus! Näin on siis rohkeasti sanottava: Kyllä tässä on parannushuuto koko Suomen kansalle. Meille itsekkäille, kovapintaisille, Jumalan tahdon eri tavoin rikkoville kuuluu tämä parannushuuto. Monta kertaa on siis meitä kutsuttu parannukseen. Toivon, että kirkkomme johtajat, sananjulistajat saamme uuden rohkeuden kuuluttaa tätä parannushuutoa koko kansallemme.

Ja on aina hyvä muistaa, että puhuessamme parannuksesta, me opettelemme sanomaan: Parannuksen tulee alkaa meistä jokaisesta itsestämme. Sen tulee alkaa minusta.

Väinö Malmivaaran virren sanoja voimme toistaa: Me pyydämme Henkesi kastetta ja parannusarmoa uutta. Me varromme kevättä tuoretta, me pelkäämme suruttomuutta. (VK 504:2)

Mutta parannuksesta ei saa tehdä jotain monimutkaista tai ylivoimaista. Yksinkertaisesti parannuksessa on vain kaksi kohtaa: Katumus ja usko. Taivaan Isän edessä yksin tai yhdessä tunnustamme syntimme ja pyydämme niitä anteeksi. Näin teemme muuten jokaisen jumalanpalveluksen alussa.

Saamme kuulla synninpäästön sanan. Nytkin se päästö julistetaan. Jeesuksen ristintyön ja sovintoveren tähden kaikki syntisi ovat anteeksiannetut. Kaikki synnit Jumalan lasten vapautteen iloon ja rauhaan saakka.

3. Job kärsimyksen koulussa

Eikö jo riittäisi Jumala! Kyllä sen huudon takana tunnistamme Vanhasta testamentista Jobin kärsivän hahmon. Kaikki menee häneltä, tuolta rikkaalta mieheltä, Jumalaa pelkäävältä: menee karja ja muu omaisuus, menee koko perhe. Sitten iskee vaikea sairaus märkivien paiseiden muodossa.

Ei ole totta tosiaan ihme. että Job kiroaa syntymäpäivänsä: Kadotkoon jäljettömiin se päivä jona synnyin. Tai näin hän huutaa Herralle: Miksi hän antaa elämän valon sille, jonka osana on kärsimys, miksi niille, joiden elämä on täynnä katkeruutta. (Job 3:20)

Jobin ystävät, hyvät neuvojat tulevat paikalle. Elifas, Bildad ja Soofar. Ensiksi he ovat hiljaa, hyvien sielunhoitajien tapaan, mutta sitten he puhuvat ja heidän kaikkien viestin ydin on tämä: Syy Jobin kärsimykseen täytyy löytyä hänen elämästään. Tämähän on ihmisen luonnollinen ajattelutapa kaikkina aikoina. Tuskastuneena Job sanookin heille: Parhaatkin lohduttajat. Tehän vain lisäätte tuskaa

Ja sitten Job sanoo: Jumala sinä olet ajanut minut uuvuksiin. olet tuhonnut ihmiset joiden keskellä elin. Ystäväiltäni saan osakseni vain pilkkaa. Jobin kirja on todella pysäyttävää luettavaa. Jobin tuskan äärellä tulee hiljaiseksi.

Silti Jobin ystävät yrittävät uudelleenkin löytää selityksiä Jobin kärsimykselle. Syyttäjien joukkoon tulee vielä Elihu, joka on kuunnellut Jobin ja kolmen ystävän sananvaihtoa. Job tuskastuu vain yhä enemmän tästä Elihun yrityksestä. Näiden ystävien ajatukset eivät anna todellista vastausta, ne eivät tuo apua.

4. Jobin saamat vastaukset.

Job ei saa vastausta kaikkiin kysymyksiinsä koko tässä kirjassa, sen 42 luvussa. Mutta Jobin kirjasta löytyy kaksi vastausta, jotka kantavat Jobia eteenpäin. Niissä on sanoma meillekin.

Ensimmäinen vastaus on varmaan monelle tuttu ja rakas Jobin tunnustus 19:25: Minä tiedän lunastajani elävän ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Tämän sanan äärellä on tuntu, että Job katsoo eteenpäin. Hän näkee Jeesuksen, lunastajamme Golgatalla, ristille ripustettuna. Mutta katsoessaan eteenpäin Job katsoo myös taaksepäin ja omaan aikaansa. Hän tietää, että Jumala on antanut säädöksen sukulunastajasta. Suvun keskellä oli siis oltava henkilö, joka ajaa sorrettujen, epäonnistuneiden, sivuun joutuneiden asiat. Ei ole niin toivotonta tilannetta, etteikö sukulunastaja voisi tulla apuun ja ajaa asiamme. Tämän siis Job tietää ja tunnustaa riemullisesti: Minä tiedän, että lunastajani elää. Tällä lunastajalla on viimeinen sana sanottavana. Ei näillä ystävillä, ei toisilla ihmisillä, vaan lunastajalla, joka puhuu puolestani ja hoitaa asiani.

Toinen avun tuova kohta on aivan Jobin kirjan lopussa 42:5. ”Vain korvakuulolta sinut tunsin, nyt ovat silmäni nähneet sinut. Sen tähden minä häpeän puheitani ja kadun niitä tomussa ja tuhkassa.”

Se on monella tavalla ihmeellinen sana. Job oli Jumalaa pelkäävä, uskovainen mies. Mutta vasta nyt hän näki Herran. Vanhan liiton aikana pidettiin Jumalan näkemistä mahdottomana. Mooseskin sai katsella Jumalaa vain selkäpuolelta. Jumalan pyhyttä ei kukaan kestä katsella, vaan syntiset tuhoutuvat. Nyt Job saa nähdä omin silmin Jumalan. Voisiko ajatella, että hän näkee Jumalan lunastajan kautta tai Lunastajassa. Näin mekin uudessa liitossa saamme nähdä. Saamme katsella Jumalan kirkkautta Kristuksessa ja omistaa hänessä täyden autuuden.

Olisiko täällä juhlakentällä nyt joku, joka joutuu sanomaan, että tunnen jumalan vain korvakuulolta. Vain jotain hänestä aavistelen. Kuule nyt evankeliumi Kristuksesta. Se on juuri Sinua varten. Saat katsella Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnin. Saat omin silmin nähdä Vapahtajasi. Tapahtuu tämä ihme, jonka laulaja ilmaisee näin: Uskon silmä näkemään jo aukaistiin, mitä Golgatalla meille ansaittiin. Tai tunnustat ihmetellen: Minä, joka olin sokea nyt näen!

5. Job on Jeesuksen esikuva!

Vielä on korostetusti sanottava, että lopulta on vain yksi riittävä vastaus Jobin kärsimyksiin ja niin myös meidän kärsimyksiimme.

Tiedät, että Vanhassa testamentissa on monta Jeesuksen, messiaan esikuvaa eli typosta. On ylimmäinen pappi, on uhrilaitos ja erämaavaelluksen tapahtumat. Mutta on myös henkilöesikuvia. Heitä ovat esim. Joosef ja Joosua. Sellainen on myös Job. Hän ja hänen kärsimyksensä ovat viittaamassa Jeesukseen suureen kärsijään.

Niin jos Jobilla on aihetta sanoa: Eikö jo riittäisi herra, vielä enemmän näin voisi huutaa rakas Vapahtajamme. Seuratkaamme hetki hänen tietään kohti Golgataa. Siinä hän on kiinniotettuna ja vangittuna Getsemanen puutarhassa. Jo sitä ennen hän on käynyt kovimman kamppailunsa isän edessä. Hän on pyytänyt että kärsimyksen malja otettaisiin pois, ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon. Sitten tulevat vangitsijat. Ylipappien edessä häntä pilkataan ja häväistään. Luukas kertoo tästä: Miehet joiden käsissä hän oli pilkkasivat ja löivät häntä. Jeesus puetaan pilkkakuninkaan pukuun. Mk 14:65 Markus taas kertoo miten muutamat alkoivat sylkeä hänen päälleen. He peittivät hänen kasvonsa, iskivät häntä nyrkillä ja sanoivat Profetoi nyt. Vartijatkin löivät häntä. Sitten vuorossa on Juudean maaherra, joka pesee kätensä ja tuomitsee viattoman. Barabbas pääsee vapaaksi ja Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi.

Kun lukee näitä kuvauksia evankeliumeissa, on valmis monta kerta sanomaan: Eikö tämä jo riittäisi. Mutta ei se mitenkään riitä. Jeesus kantaa ristin poikkipuuta, sen alle uupuen. Ja tälle ristille hänet naulataan käsistä ja jaloista. Risti nostetaan ylös ja ristillä riippuva saa kärsiä tuskallisen kuoleman. Vielä ristilläkin Jeesus saa kuulla iva- ja pilkkahuutoja.

6. Jeesuksen ristin työ riittää!

Miksi näin hirvittävän paljon tuskaa ja kärsimystä? Aivan kuin liian kanssa! Siihen on vain yksi vastaus. Jeesus kantoi ristille kaikkien ihmisten kaikki synnit, kaiken kärsimyksen, kaiken tuskan.

Profeetta sen jo sanoi: Rangaistus oli hänen päällensä että meillä rauha olisi ja hänen haavojensa kautta me olemme parannetut.

Jeesus huusi ristillä: Se on täytetty! Siinä on huuto meidän jokaisen puolesta. Sinun ahdistuksesi, tuskasi, sairautesi, onnettomuutesi on jo kannettu toisen hartioilla. Se totisesti riittää.

Merkillisesi tätä miettiessäsi pääset myös kokemaan, että taakkasi – ehkä usein hitaasti – mutta varmasti irtoaa hartioiltasi. Tapahtuu parantuminen. Todellinen parantuminen ihmissydämen syvyyksiä myöten. Jäät ihmettelemän, mistä tässä oikein on kysymys. Kuka tämän teki? Miten tämä on mahdollista?

Ja saat tämän vastauksen: Jeesus sen kaiken teki! Hän on hankkinut täyden pelastuksen. Saan elää armahdettuna, sana elää synnit anteeksi saaneena, saan olla vapaa. Ja se risti jota saan kantaa matkassani, on sittenkin kevyt kantaa, koska Jeesus on kanssani. Vasta perillä kirkkaudessa on kaikki vaiva poissa, Ei enää kyneleitä, ei tuskaa, ei ahdistusta. Mutta jo nyt ”taivasta jo päällä maan on hetki hänen seurassaan”.

Niin me sanomme tänään Jobin kanssa: Minä tiedän, että lunastajani elää, Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä. Ja sitten kun minun nahkani on riekaleina ja ihoni on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan, Saan katsella häntä omin silmin ja silmäni näkevät: hän ei ole minulle outo! Tätä minun sydämeni kaipaa!

Niin ystävät, tätä minun sydämeni kaipaa!